

Els abissinis han atacat els italians en grans masses segons informacions rebudes avui a Addis Abeba

Addis Abeba, 22. — Segons informacions rebudes en aquesta capital, l'ardor bèl·lic de les tropes abissínies els ha fet desoir les ordres rebudes de l'alt comandament i han atacat en grans masses els italians, i sofren gran nombre de baixes causades pel modern armament enemic.

Les tropes a les ordres del Ras Ayele, que des del principi de la guerra s'han mostrat extremadament ardoroses, i que aduec han arribat en diverses incursions al territori d'Eritrea, han iniciat un atac de grans masses contra les posicions italianes, al front nord-oest (provincia de Simen).

Els abissinis atacaren amb arma blanca i a cops de culata; sorprenentment alguns llocs italians de vanguardia, dels quals s'apoderaren, però després hagueren d'afrentar els etíops el foc nodrissim de metralladores, que els causaren gran nombre de baixes.

El «dedjasmoch» Ayele realitzà esforços sobrehumans per tal de contenir els seus guerrers, però aquests, enervats per la prolongada tranquil·litat que regna en aquell front, es llançaren decididament a l'atac.

La primera part de l'atac abissini constituï un triomf, perquè els etíops s'apoderaren d'una fortalesa avançada situada a la muntanya. Si en arribar-hi, haguessin detingut la seva acció, el resultat hauria estat fructífer; però cometeren l'error de desencadenar un atac en tota regla contra les posicions italianes, que es troben plenes de metralladores, i aquestes ocasionaren una veritable mortaldat.

No es posseeixen xifres sobre el nombre de víctimes, però tot fa creure que s'eleva a centenars, perquè els etíops, amb un indescriptible ardor combatiu i sense que els caps poguessin imposar-se, desafiaren el foc destructor de les metralladores italianes durant llarga estona. El nombre de ferits també sembla que ha d'ésser molt considerable.

Informes de darrera hora declaren que entre els ferits hi ha el propi Ras Ayele, si bé s'ignora si ho està de gravetat.

Dues embarcacions topen al port i una s'enfonsa ràpidament

A dos quarts de vuit d'aquest matí entrava al port la barca de pesca «Joven Pascual», de la matrícula de Vinaròs. En arribar enfront del martell del trencacòs, sorgia repentinament l'embarcació guarda-pesca «Marinero Cante», i a desgrat dels esforços dels que les pilotaven, les dues embarcacions toparen violentament.

La «Joven Pascual» rebé particularment tal sotragada, que seguitament s'empenya d'aigua i anà a fons pocs instants després.

Els tripulants de l'embarcació fo-

120.000 etiòpics sotmesos als italians

Asmara, 22. — Segons informes rebuts en aquesta ciutat, el nombre d'etiòpics que s'han sotmesos a les tropes italianes, fins a la data, és de 120.000 homes.

ren recollits pels del «Marinero Cante»; llevat d'un, que sofri diverses contusions, els altres resultaren il·lesos.

Les autoritats marítimes han donat les ordres oportunes perquè sigui posada a flot l'embarcació enfonsada; ensem s'han obert les corrents esbriacions per tal d'acabar qui és el culpable de l'accident.

El discurs d'Azaña interpretat avui per la premsa madrilenya

EL SOL, en el seu editorial d'avui, dimarts, diu:

«Han cambiado muchas cosas en España desde el advenimiento de la República; pero quizás la más fundamental de todas ellas, porque atañe a la estructura espiritual de la gente hispánica, es ese nuevo concepto de los deberes políticos que ha-

ce posibles concentraciones humanas del calibre de la realizada el domingo pasado por las izquierdas españolas. La escéptica agudeza de un político conservador grabó a final del siglo una frase que ha circulado hasta días recientes. Ya no sirve. De España se puede decir ahora todo menos que no tiene pulso; país el

nuestro con poco o con ningún sentido de la medida — nuestra gran historia es una relación de hazañas desmesuradas — es posible que de aquella atonía descorazonadora pasemos a un frenesí actuante, que también sería un mal. Sin embargo, mal por mal, preferimos éste. A la vida, con mayor o menor esfuerzo se la puede encauzar; con la muerte — aquello era la muerte — no hay nada que hacer.

Las izquierdas reunieron el domingo a las puertas de Madrid la masa humana más crecida que se ha reunido jamás en un acto político. Para decirlo en el lenguaje un poco bárbaro de los deportivos, las izquierdas batieron el domingo todos los records imaginables. Quitarle importancia al hecho sería peor que una falsedad; sería una tontería, atentosa e imparcial observadores de la realidad, el fenómeno no se ha producido por ensalmo. Lo veníamos prediciendo; hemos venido subrayando todas las manifestaciones sintomáticas que aparecían en el horizonte, dándole su verdadero valor, más aún: nos hemos esforzado, dentro de nuestras posibilidades, para que este creciente sentimiento izquierdista, un poco difuso hace unos meses, se concretara y encauzara jalonado por normas legales, de pura orientación republicana y gubernamental, y todavía más; hemos gastado mucha tinta en advertir a las derechas los peligros de su voluntaria ceguera. Era pueril creer que un triunfo, circunstancia, por mucha apariencia de duradero que tuviera, tenía que apartar la defunción del adversario. Las derechas cayeron en noviembre del 33 en la misma aberración que las izquierdas a partir del 14 de abril del 21. Ambos grupos creyeron que se enseñoreaban del Poder para siempre. Las izquierdas se equivocaron, si bien se mira, tenían más disculpa, porque la experiencia que intentaban estaba inédita y porque la ilusión revolucionaria que traían no se podía forjar sino en yunque de eternidad. Las izquierdas se equivocaron y pagaron su error: las derechas están a punto de pagar el suyo. En otras ocasiones hemos dicho, y repetimos hoy, que si el castigo por culpas de los partidos políticos cayera únicamente sobre ellos, nosotros, que estamos por encima de todos, o si se quiere al margen, no tendríamos nada que decir. Pero por desgracia, no es así. Es el país quien paga, unas veces con su tranquilidad, otras veces con pedazos de su carne, siempre con una corrosión, un entorpecimiento o un desgaste de sus fuerzas vitales.»

(Passa a la pàgina segona)

No hi ha més subvencions per als professionals

Algun diari d'aquest matí publica la notícia que ha estat concedida una nova subvenció — de 29.000 pessetes — a la companyia Nicolau-Martori, del Novetats.

La notícia ens ha sorpres. Hem telefonat a qui podia informar-nos. — Què hi ha d'aquesta subvenció nova? — hem preguntat.

— Res, absolutament res.

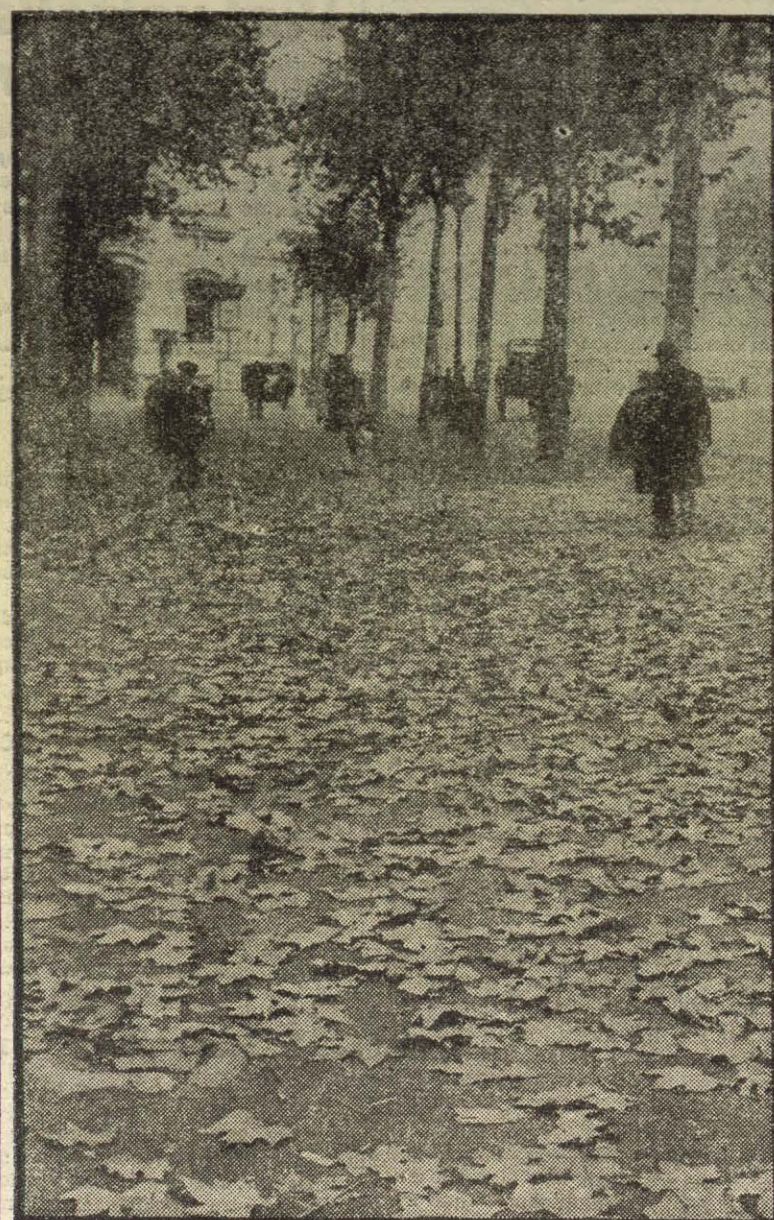
— Doncs, com és que s'ha dit?

— Segurament, una confusió. El Butlletí Oficial d'avui publica realment una ordre per la qual es concedeix una subvenció teatral, però la subvenció és per a la Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur.

— Si?

— Sí. Cinc mil pessetes promeses de temps i merescudes. Res de noves subvencions als professionals. Podeu assegurar-ho.

— Ho assegurarem.

Pels passeigs barcelonins, sembrats de fulles seques, avui han estat vistos els primers abrics. L'hivern s'acosta

LA VENJANÇA DELS "GANGSTERS"

L'IMPERI DEL CRIM. — Dos individus detinguts per una banda de "gangsters" en un garatge de Brooklyn han estat col·locats arran de paret i morts per una descàrrega de bales de fusell metralladora. Després, els "gangsters" han desaparegut. Ha arribat la policia i ha iniciat l'enquesta, mentre els cadàvers romanen estesos a terra, enmig d'un bassal de sang. Sembla que als morts els han passat uns comptes pendants... L'escena la recordeu tots: l'heu vista en cinquanta films. Però la que reproduïm nosaltres és autèntica, real, extreta de la dramàtica realitat nord-americana

(Foto Keystone)

Mussolini compra 50.000 llires de valors de l'últim emprèstit

Roma, 22. — El nou emprèstit d'armament, al 5 per 100, fou cobert pels Bancs el dissabte passat, per la quantitat de 422 milions de llires. Ahir s'obriren les llistes de subscripció als Bancs, amb caràcter públic. En la llista del Crèdit Italià figura com a primer subscriptor el senyor Mussolini, amb 50.000 llires per al periòdic «Il Popolo d'Italia».

Tres homes afusellats

Asmara, 22. — Un escamot d'execució ha afusellat tres homes — un oficial, un criat i un assistent d'un Ras, — que antigament servien a l'Exèrcit comandat pel Ras Seyun.

Baixes italianes al front nord

Adua, 22. — Hom anuncia oficialment que fins ara les baixes italianes al front Nord són: morts, un oficial, 5 soldats i 23 «askaris»; ferits, 70.

També s'ha anunciat en un informe oficial que el front italià del Nord d'Etiòpia es va estenent des d'Asmara fins Adigrat, la zona de la qual medeix 60 milles de

llarg. Durant aquests darrers dies, segons hom allega oficialment, per raons estratègiques el front de batalla a la regió d'Adigrat s'ha estès algunes milles. Segons els mateixos informes, a jutjar per les dades obtingudes mitjançant vols d'exploració, enfront a aquesta línia italiana s'han concentrat prop de 30.000 soldats etiòpics.

Els vaixells italians, amb armes, no podran passar més de 24 hores en ports anglesos

Londres, 22. — El senyor Suvitch, sots-secretari de l'Exterior d'Itàlia, ha estat informat de la decisió del Govern anglès d'aplicar les disposicions del Tribunal de La Haya, sobre neutralitat, als vaixells italians que toquin ports anglesos i que portin càrrega de material de guerra. Per aquesta disposició, cap vaixell italià amb material de guerra no podrà romandre més de vint-i-quatre hores a cap port anglès o de les seves colònies, així com tampoc no podrà carregar més combustible ni queviures

que els necessaris per a arribar al port més pròxim de l'escala.

Hom sap que a Roma s'ha reconegut que aquesta decisió no pot considerar-se de cap manera com a una sanció contra Itàlia, per quant això no constitueix sinó una aplicació de les obligacions angleses en virtut dels Tractats. Aquesta decisió s'aplica a ambdós bel·ligerents; però, com que Abissínia no té vaixells, solament Itàlia resultarà afectada. Les restriccions no s'aplicaran als vaixells italians que portin càrrega que no sigui material de guerra.

que els necessaris per a arribar al port més pròxim de l'escala.

Quan les "bogeries" de Buster Keaton, encara no eren bogeries

per IRENE POLO

Vaig fer un interviu a Buster Keaton, un matí, al Ritz. En aquell temps, Buster era l'home que no riua. La Metro li tenia un contracte signat amb aquesta condició: mai cap objectiu no havia de registrar la seva boca oberta horitzontalment. Era l'època en què l'antic «Pamplinas» feia aquella gran cara d'estaquirot que el va fer tan cèlebre.

D'això fa quatre anys. Buster Keaton havia vingut a Barcelona amb la seva dona, Natàlia Talmadge, i la seva cunyada Norma, la qual anava amb el seu galan Lluís Alonso.

Els periodistes havíem estat citats en massa a una mateixa hora i esperàvem al Saló d'Hivern. El primer d'aparèixer, fou ell: Buster Keaton. Un home baixet però molt fort; bru, vestit de gris clar, amb unes sabates de pell d'antílop. Ens mirava a tots amb aquells enormes ulls a flor de cara, seriosos. El cap de publicitat de la Metro ens va presentar.

Buster no sabia una paraula d'espanyol ni de francès. No parlava més que anglès i americà tancat, incomprensible fins per als que havíem après un anglès escadusser i oficial a les Acadèmies.

Vàrem seure tots en unes butaques. Buster, al mig, en un sofà. Com que

no hi havia manera de conversar, estàvem en silenci, com en una visita de pesam.

Afortunadament, va baixar Lluís Alonso, mexicà o espanyol, i ens va fer d'interpret. Aleshores es va trencar el glaci. Buster Keaton va començar a parlar, a explicar coses i més coses. Parlava pels descoberts. Lluís Alonso, al començament, va tractar de traduir-nos en anglès, però no donava l'abast. A més a més, el riure no li ho permetia. Reia com un boig. Buster Keaton es movia en el sofà com una muna. Botava, feia ganyotes i agitava els braços, fent la pantomima de tot el que explicava.

Nosaltres no hi pescàvem res, però feia tanta gràcia aquell home bellugant-se d'aquella manera i xerrant amb aquella veu tan greu, que vàrem acabar rient tots fins a parir-nos.

Ell, Buster Keaton, també reia, i es tirava contra el sofà i aixecava les cames enlaire.

Els fotògrafs van intentar fixar aquells moments preciosos, però quan Buster veia una màquina a prop es formalitzava a l'instant.

—No, no! — cridava — «Don't!»

I recorria a Lluís Alonso perquè ens fes comprendre que si volíem veure riure l'home que no riua havia d'ésser a condició que no hi fèssim intervenir cap ull multiplicador i indiscret.

L'operador d'un noticiari va voler prendre algunes escenes de l'estada a Barcelona de l'il·lustre comè.

«But I will not laugh!», va advertir ell.

I va començar el film, dirigit i interpretat per Buster: va fer portar uns paneres de gel; va seure-hi a sobre, va agafar una barra i va fer com si se l'anés a menjar, però en lloc de mossegar el gel figurava que es mosseguava el dit, l'índex de la mà dreta, i, en treure-se'l de la boca, l'ensenyava a la cambra, efectivament, escapat... Tothom se'n feia creus. Ningú no s'havia adonat abans que Buster Keaton tenia aquell dit esguerrat.

Després, ens van fer uns «grupos». En un, jo abaixava el cap; portava un barret d'ales amples, i Buster m'empenya el front enlaire perquè se'm veïes la cara. Jo protestava i ell em deia, enèrgicament, amb el front arrugat terriblement:

—No s'hi val! Més lleig sóc jo i fins faig cinema!

